

ДРУГИ СПОРТОВИ И ЗАБАВНИ ИГРИ

Децата од Лешок имавме со векови наследена традиција на натпревар, ние велевме такмичење, меѓу себе во разни боречки вештини, забавни игри, спортување, атлетика и многу и разноразни забавни игри во кои имавме строго машки детсеки игри и забави. Имаше типично детски женски игри во кои играа само девојчињата и игри во кои игравме заедно и децата и девојчињата. Имаше игри, боречки вештини и такмичења кои беа исклучиво за возрасните мажи и децата кога ќе пораснеа-постануваа мажи.

На децата најинтересни ни беа игрите во кои ќе игравме повеќе машки деца, а најпопуларна ни беше играта со топка. За играта со топка требаше да има 10-на деца, а кога игравме скоро секогаш имаше и гледачи-навивачи, сеирцие. Ако имаше повозрасно дете или маж, тој ни беше судија и тогаш игрите беа мирни и без расправи, а кога немаше повозрасен како судија, сами пресудувавме и повеќето игри завршуваа со детски расправи-караници.

Во Лешок се живееше убаво и имаше традиција на празнување на верските празници и друго облици на редовното живеење, како одење на вода на чешма или на кисела вода со стомни од девојчиња, неести и мали деца-машки, секој ден пред стемнување-иќиндија или на верските празници: Бадник, Божиќ, Водици, Прочка, Велигден и др.

Играњето топка и други забавни детски игри во моето детство ги напишав на лешечкиот јазик во поднасловот: **Сеќање за моето убоо детинство у Љешек**, во оваа книга, а многу повеќе ќе може да се најде во мојата книга: Спорт, витешки вештини, традиционални народни игри и забавни игри за деца, која ќе биде објавена во 2010 година (извор: ред. бр. 3).

Како што веќе запишав, најповеќе машките деца игравме топка и во основно училиште во Лешок и во Осмолетка во Теарце.

Ракомет, мал фудбал, одбојка и кошарка

Кога учевме во Осмолетката во Теарце, таму имаше равно игралиште над зградата од Школото и имаше и стативи за ракомет и мал фудбал. На игралиштето имаше и столбови и за одбојка и се поставуваше мрежа, кога поголемите играа.

Училиштетето во Теарце, на чело со учителот Мирко Јовановски, кој беше од Лешок, организираше разни натпревари за ракомет, мал фудбал и одбојка и многу пати имаше натпревари меѓу класовите, потоа со екипи од другите села, а доаѓаа и ученици и од Македонија. На игралиштето во Теарце многу пати имаше и натпревари меѓу селата во ракомет, мал фудбал и одбојка.

Девојчињата во Теарце играа одбојка и ракомет и се натпреваруваа меѓу себе.

Во ракомет од сите села најдобри беа младите од Теарце, секако, па, тие имаа дома игралиште и постојано играа и вежбаа.

Кога учев во Гимназија во Тетово, тамо покрај мал фудбал-ногOMET, игравме и одбојка, а посебно тогаш игравме и кошарка.

Од Лешок, потекнуваше и Гена Крстоа Момировска, која фрлаше копје и многу успешно и се натпреваруваше на ниво на Македонија и на ниво на Југославија.

Мирко Божинов Спирски, роден во Лешок, а живее во Ѓорче Петров, како средношколец игра фудбал и одбојка и добива прекар Мирко-Замбата. Како средношколец во ЕМУЦ и како студент игра ракомет во ДТВ Партизан од Ѓорче Петров и во Југомонтажа-Благој Давков Скопје.

Кога бев војска во 1976 година во Риека, Хрватска, во касраната Катерина, северно над градот, игравме ногомет, кошарка, ракомет и др., и имавме натпревари со војниците од другата касарна во Риека која се викаше Трсат. Верувам дека и сите деца како војници ги играле овие игри со топка.

Како деца на игралиштето на Костоо игравме и Серва. Прво обележувавме на земја линија, за да се поделат двете страни и се делевме две екипи по двајца. Топката се шутира со нога и се префрла преку линијата. По некоја година наместо линија стававме мрежа и топката се шутира-префрла преку мрежата во теренот на противникот. Оваа игра ни беше многу интересна на машките деца.

Од Лешок, ракомет многу добро играше Велико Кировски-Коко, кој ми даде следен исказ:

“ У Љешек оваја иџра ѓа викафмо рукомей̄. Немафмо ѓољема ӣрадициа за иџрање рукомей̄. Рукомей̄о̄ӣ ӣражеше млоџу рамна ӣовршина, а ӣоа у Љешек ѓо немафмо. Највише иџрафмо у Косӣоо, у ӣојке љиваде и у Млака. Како деца највише иџрафмо у Теарце коѓај учеш у осмољей̄ика, а иџраф и у Гимназија у Теӣоо. Тоика̄ӣа за рукомей̄ беше о̄ӣ кожа и ӣомалаа беше да може да се држи у шака и да се фрља. Тоѓај имаше и ӣакмичење о̄ӣ ӣосӣарӣе ученици у рукомей̄. Рукомей̄ иџраја и деца̄ӣа и дејчӣӣа. Се секаам дека се ӣакмичефмо класој̄ӣе ӣомеџу себе. А имаше и ӣакмичење на екӣе и меџу селатӣа (Теарце, Враӣница, Јеџуновце, Љешек и др. села, ама најсӣљен ӣим беа о̄ӣ Теарце и о̄ӣ Враӣница. Свака ѓодина за Први Мај у Теарце се одржуеше ӣурнир у рукомей̄ и ӣоѓаја иџраја екӣе од ӣојке села. Се секаам ӣоѓај за Теарце иџраја Кало, Куӣус, Пеӣко-Грк, Жифко-Цаӣе, Тодор-Киш, Сӣиро, Такач и др. “

Кога учевме во Осмолетка во Теарце, девојчињата од Лешок играа ракомет и беа најдобри од сите други села. Тогаш играа девојчињата на возраст на сестра ми Милица, како: Велика-Праник, Цвета-Капелан, Трнина-Здравеа од Долно маало, Јорда-Велѓа, Цвета-Кујо, Менка-Такара и др. За екипата на девојчиња од Лешок кој играа ракомет и одбојка имам фотографија, на која е и учителот по ликовно Крсто Гоговски од Непроштено, кој нажалост нестана-погина од борците на УЧК-ОНА во 2001 година, заедно со 12-те мина нестанати лица.

Најпрво мажите од Лешок одеа во Форчео меанче, а подоцна кај Крсто Дамјановски-Кунда и синот Ѓоко Ковачевски-Кунда а подоцна кај бифето Оникс на Боре и Ладе Спирски на Бучејца.

У бифето на Владо Спирски (Ладе-Цуса) се играше карти и други игри, домино, а најредовни играчи беа другарите Крсто-Дамјановски и Иван Пауновски, Боре Спирски, како и Стојан Спирски, Драго Поповски, Петре Спирски, Љубе Војновски, и др.

Некои од децата беа страсни рибари и фаќаа многу риби-пастрмки, како Ѓоко Ковачевски, Борче Спирски, Петко Момировски. Меѓу рибарите бев и Јас, Митко Спирски, фатив некоја риба, ама повеќе раскажував рибарски и ловциски приказни, од кои дел има и во оваа книга.

Во Лешок имаше повеќе ловџии од кои во детството ги знам падарот Никола Петковски-Станче, со синовите Ангелко и Крсто, Љубе Блажевски-Ќапунка, Живко(Жике) Спировски-Цоке, Боре Спирски-Спириќ и синот Ладе Спирски, браќата Душан и Никола Божиновски-Праник, Перо Глигуровски-Глига, Борче Кировски-Оги и др. ловџии (ловџие).

Во 1987 година купив ловџиска пушка-двоцевка-Хамелес, калибар 16, со оружен лист 3544 и бев член на Ловечкото друштво Бистрица од Теарце. Многу добри ловџии беа и моите братучеди: Томе Крстевски-Штица од Теарце, Крсте Крстевски од Глоѓи, Апостол Апостоловски од Јанчиште, Јосиф Апостоловски од Јанчиште и др. Јосиф Апостоловски беше одличен ловџија и има освојувано први места на натпревари на ниво на република Македонија, особено во гаѓање на глиненни гулаби.

Учителот Мирко Јовановски, од Лешок, заедно со Бранко Чајка се првите основачи на Кошаркарскиот клуб Љуботен од Тетово во 1952 година. Мирко Јовановски, Бранко Чајка и Мирко Илиевски се и првите кошаркари на Љуботен од Тетово.

Како ученици во средното фускултурно училиште, во 1952 година формираат Кошаркарска екипа, заедно со Бранко Чајка и Марко Илиевски. Оваа екипа прв јавен настап има во 1952 година во Тетово и во 1953 година и во Гостивар. За овие настапи во кошарка мојот учител-наставникот Мирко Јовановски ми испрати и две фотографии, за што сум му бескрајно благодарен во име на кошарката и во име на спортот во Лешок, Тетовско и Македонија.

(Лешок,Кале, 2006, најдобриот рибар Ѓоко Ковачевски, син на бифеџијата Крсто Ковачевски-Кунда)
(Lesok,Kale, 2006, the best fisher Goko Kovacevski, sun of coffee-house-kafana Krsto Kovacevski-Kunda)

(Другарите-картаџие, Иван Пауновски и Крсто Дамјановски од Лешок)
(Companion-player-cards, Ivan Paunovski and Krsto Damjanovski from Lesok)

(Тетово, 1952, прв од лево,Бранко Чајка, втор Марко Илиевски, четврти Мирко Јовановски, Лешок)
(Tetovo, 1952, first left,Branko Сajka, second Marko Ilievski, 4-thi Mirko Jovanovski, Lesok)

Мирко Јовановски завршува во првата генерација на Средно физкултурно училиште во Скопје во 1953 година и прв пат се вработува во Осмолетката во Теарце и многу генерации деца ги воспита со спортски дух и има голем придонес за да никнат (зар,тат) првите нукулци на спортски клубови и спортисти во тетовско. Овие нукулци-тимови подоцна постигнаа и врвни спортски резултати, за да се гордееме што имаме и од нашата средина спортски великани на ниво на Македонија.

Борење (васање) на пеливани

Кога бев дете ние децата многу пати се боревме меѓу себе, а ние тогаш велевме: **се васамо.**

Така, од многуте случаи на борби на васање на децата, би го издвоил само еден случај. Брат ми Мирко се скарал со Благо Деспотовски и го натепале Благо, заедно со брат му Боре и братучедот Јордан (Оље) Деспотовски. Кога дознавме со мојот другар Душан Божиновски дека го натепале брат ми, отиднавме во ливадата во Кадриино и тројцата ги победивме во борење (ги оборифмо со васање). Тие го признаа поразот и ни се предадоа. После тоа, Боре Деспотовски кажуваше на други деца дека сме ги победиле и им велеше:

“ Кеј моемо да се васамо со Миџеџа, он јаде едно џенцере ѓра “ .

(Скопје, мај 2005, Боре Деспотовски од Ѓурчееј од Лешок, пред макетата на црквата Св. Атанасие во Тим Консалтинг од Скопје)
(Skopje, May 2005, Bore Despotovski -Gurceej - Lesok, in front of the model of the church St Atanasie in Team Consulting, Skopje)

И така, меѓу децата се слушнаа овие зборови на Боре и од тогаш децата ме викаа Мите-Графче.

Како дете во Слатина и во Теарце имаше многу пати албанците имаа организирано сунет. Тогаш имаше и музика со зурли и тапани (со зурле и тупани) и пеливани се бореа (се васаа). Јас два три пати бев во Слатина на сунет и гледав како се борат пеливаните од Слатина со други села од Полог.

Мене ми останаа во траен спомен и убаво сеќавање целата атмосфера, а посебно ритуалот на припрема и мачкање со зејтин на пеливаните, кои беа со кожни панталони и од стомак нагоре беа голи и намачкани со зејтин и целите светеа на сонцето. Многу интересно ми беше како излегуваат на мегдан. Со високи и забавени чекори и со допирање на колената со едната, па, со другата рака и секако најинтересен беше чинот на васање. И на крај победникот беше награден со аплаузи и после одеше со капата во раце од човек на човек и секој му ставаше пари.

Јас во мојот живот, прв пат се сретнав со албанец, тогаш ние велевме шиптар, а тоа беше служителот Сабит од Слатина. Јас, и Ние, учениците во Лешок не би можеле да издвоиме кого повеќе го сакавме дали учителката Рада, Јелица и Виолета или служителот- албанец Сабит. Јас, би рекол сите многу ги сакавме и никогаш нема да ги забораваме, а оваа книга ја наменувам и на нив.

Инаку, прв пат со васање се сретнав во училиштето во Лешок и многу пати ние децата во тревата од дворот се васавме, а судија ни беше служителот Сабит.

Имав голема среќа и задоволство, веќе возрасен, да запознам пеливан и заљубеник во борењето, а тоа е албанецот Кемал Сејфула од с. Глумово кај Сарај. Кемал со жената Накшије која е од тетовското село Чифлик, имаат два сина, кои исто така се многу добро воспитани.

Инаку, на работа во мојата фирма Тим Консалтинг-Скопје, од 1997 до пензија како курир, работеше Кемал Сејфула. Кемал беше прекрасен човек, тоа беше човек Бисер (природно бистар, чесен, поштен, итар, вреден, верен до гроба, голем верник, кој беше во Мека на аџилак во 2007 година, а имаше и многу други врлини. Јас, сум многу среќен што го запознав Кемал, човек-алтан. Алал да и е неговата мајка што го родила. Кемал во детството бил пеливан, а во возрасните години со голема љубов работеше со младите пеливани и беше и судија за борење. Многу го сакаше борењето и пеливаните, беше член во раководството на Асоцијацијата на борачите на Македонија и има добиено повеќе пофалници и дипломи.

(Кемал Сејфула,пеливан и судија на пеливани и Митко Спироски, со колегите од Тим Консалтинг)
(Kemal Sejfula, pelivan and judge the wrestling- pelivani and Mitko Spiroski, with colleague from Tim Konsalting)

(Кемал Сејфула, судија на борачи на натрпева на стадионот во Тетово)
(Kemal Sejfula, judge-umpire wrestling in stadion, Tetovo)

(Васил Топурковски, претседател на Олимпискиот комитет и Кемал Сејфула)
(Vasil Topurkovski, president of Macedonian Olympic Committee (MOC) and Kemal Sejfula)

(Членска книшка на Кемал Сејфула, Сојуз на пеливаните на Македонија)
(Member card Kemal Sejfula, Union of wrestling (pelivani) of Macedonia)

(Кемал Сејфула со млад пеливан)
(Kemal Sejfula with young pelivan)

(Диплома на кемал Сејфула, за развој на пеливанството на Македонија)
(Diploma Kemal Sejfula, for development wrestling of Macedonia)

(Мека, Саудиска Арабија, 2007, Кемал Сејфула бидна-постгана Аџија)
(Meka, Saudy Arab, 2007, Kemal Sejfula Piligrim- Adjija)

(Скопје, Тим Консалтинг, 2007, Аџијата Кемал Сејфула, со капа и диплома, по враќањето од Мека)
(Skopje, Team Consulting, 2007, Pilgrim-Adjija Kemal Sejfula, cap and diploma from Meka)

(Скопје, 2004, Кемал Сејфулаи Митко Спирски со колегите во Тим Консалтинг)
(Skopje, 2004, Kemal Sejfula and Mitko Spiroski with colleague in Team Consulting)

(Лешок, Кале, 28.08.2009, Митко Спирски и комшијата од Слатина Бесим Неими, кој има рибник)
(Lesok, Citadel , 28.08.2009, Mitko Spiroski and his neighbour--Slatina, Besim Neimi, who has got fishery)

Во 2007 Господ ми помогна да не бидам сам на плацот на Кале и ми ги донесе за комшии албанците Бесим Неими, со татко му Салиа од Слатина, кои изградија рибник и ресторан. Фала му на Господа што ми донесе за комшии многу добро семејство вредни, чесни и поштени луѓе. Комшии, Ве уверувам дека и Јас, Митко Спирски со моето потесно семејството ќе бидеме добри и чесни комшии.

Сега би сакал да го истакнам пријателството и почитувањето кое се негувало од турско време до денес меѓу фамилијата Онуфриевски односно Спирски од Лешок и фамилијата Неими од Слатина.

За време на превирањата и слабеењето на отоманската империја од Илинденското востание, Блканските војни, Првата и Втора Светска војна, кај поп Спиро, дедо Трпо, поп Ѓуго и дедо Андро работеле лица од фамилијата Неими од Слатина со кои имале блиски врски и голема доверба и почит. Така, свештеничкото смејство Онуфриевски односно Спирски од Лешок, ангажирале луѓе од фамилијата Неими од Слатина да им работаат на имотот за разни работи(вадење камења, лепење дрва, сечење дрва, вадње корења (корњушке), копање лозја и др. Пред Втората светска војна кај Спироој многу пати работнел Шабан од Слатина. Кога ќе му речеле на Шабан дека има некоја работа тој скоро секогаш доаѓал, а ако имало поголема работа тогаш земел група луѓе од Слатина. Така, пријателството се зацврстило и останато е до денеска.

(Салиа Неими, Слатина, се борел на ниво на Македонија и Југославија во борење(васање), со синот Бесим Неими, мој прв комшија на плацот на Кале во Лешок, април 2008 г. пред рибникот во изградба)
(Salia Neimi, Slatina, Wrestling-vesanje-pelivan in Macedonia and Yugoslavia, with the son Besim Neimi, my neighbour on the yard of Citadel -Lesok, April, 2008 in front of the fishery under construction)

(Лешок, Кале, 28.08.2009, комшијата од Слатина Бесим Неими, со чинии со риба)
 (Lesok, Citadel , 28.08.2009, neighbour-Slatina, Besim Neimi, with plates at roast fish)

Интересно е дека за Втората светска војна Шабан бил ангажиран да ја варди куќата на поп Спиро Онуфриевски и на баба Цвета Онуфриевска. За време на повлекувањето на Италија и доаѓањето на албанските банди во септември 1944 година, Шабан ги штител нашите куќи, наоружан со пушка од плачкашките качачки банди. Шабан двата месеци кога дошле албанците седел на чардак наоружан и со пушка и ја вардел куќата и луѓето од нашата фамилија Онуфриевски-Спирски и не смеел никој да влезе и да направи пакост.

Пријателството толку многу зајакнало што, се пренесло и на новите генерации, Ацо Боре, татко ми Живко, стрико ми Слободан биле блиски и со Салиа Неими, синот на Шабан, кој работел заедно со чичко ми во Болницата за ТБЦ во Лешок. Инаку, пријателството на Шабан и синот Салиа Неими продолжило и по ослободувањето и моите претци биле канети на свадба-сунет. На сунет секогаш имало пеливани. Инаку, Шабан бил многу јак и бил одличен пеливан, а исто така и синот Салиа бил многу јак и се борел на ниво на Македонија и на Југославија во 60-те години од минатиот век. Денес 2008 година, комшија на плацот на Кале, каде купив место и планирам да изградам викендичка, ми е Бесим Неими, синот на Салиа Неими од Слатина, кој изгради рибник со ресторант. Верувам и очекувам дека и Јас и Бесим, како и нашите деца ќе бидеме во добри и пријателски релации, а сега и комшиски односи и дека вечно ќе ги негуваме, како што ги негувале и нашите татковци и дедовци.

Сега би сакал да го запишам еден случај, чичко ми Слободан- Цобе Спирски, што ми го кажа за еден случај кога во Слатина имало пеливани на некоја свадба. На таа свадба бил и дедо Андро, а пеливан бил и Шабан, кој требело да се васа со некој пеливан од Желино. Излегле на мегдан, со скокање и удирање со шаките над колена. Потоа, ги пружиле рацете кон рамењата да се испитуваат меѓу себе. Така, се фаќаат рака за рака, над лактот, после се фаќаат и цврсто го стегаат рамото и плешките. Шабан бил најјак пеливан од Слатина и требело да се бори (васа) со најјакот пеливан од Желино. И во тој момент кога се зграпчиле со рацете и цврсто се фатиле за рамењата да ги испитаат силите, на, разочарување на гледачите, Шабан му се предал на пеливанот од Желино без борба (без васање).

Дедо Андро кој го гледал васењето, разочаран после предавањето без борба, му се приближил на Шабан и му рекол:

“ А, бре Шабан, млоѓу си ме срамел. Барем да пробаше да се васаи, ѝа, ако изгубиш, изгубиш.....

А на ова Шабан му одговорил:

А, бре газда Андро. Арно збориш ѝи. Ама, когај му ги сиегнаф мускуљите оѝ рукеѝе, му беа ѝврди ка камен, а когај он ме сиегна со неѓојѝе руке, ка канце да ме сиегнаја.

Пубоо је иѝио се ѝредадоф без васање, заиѝио ќе ме ничкосаше и ќе ме фрљеше на земја ка ѝарѝалка и ѝоѓољем срам ќе беше ѝоѓаја..”

Ова беше мојата кратка сторија за пеливаните и за борењет-васањето во моето детство во Лешок, но, и за средбата со пеливаните.

Лизгање (вузгање), санкање (санање) и скијање на снег

Како што запишав во почетокот на ова поглавие на машките деца најинтерсно ни беше играњето топка. Топка играме во лето, пролет и есен кога е сува земјата и кога нема кал.

Ние децата имавме игри за секое годишно време и за сите прилики дали врне дожд, или е сончево времето.

Во зима децата најрадосни бевме кога ќе паднеше снег, да правиме снешко, потоа да се лизгаме-вугамо, да се санкаме- сањамо со санка-сања, да се лизгаме- лизгамо со лизгалки-сличуге, се лизгаме на нозе со гуменки и сл.

Бидејќи во оваа книга во повеќе места употребувам автентични лешочки зборови и дијалект, го упатувам читателот дека може да ги протолкува многу лешочки зборови во книгата ЛЕШОК И СОСЕДНИТЕ СЕЛА (материјална и духовна култура) на Здружение ЛЕШОК од Скопје од 2005 и во моите книги: Поповската фамилија и род СПИРОСКИ (Онуфриевски-Лалошои-Главинои- Византијци) од Лешок, Македонија од 2009 и Македонски народни песни од Полог, Македонија од 2009 (извор: ред.бр. 2, 3, 4 и 5).

Санките и лизгалките-сличугите сами ги правевме или ни помогнуваа нашите родители, а железото-челикот ни го виткаше и правеше ковачот- Пајо од Лешок. Многу деца се санкавме по патот тргнувајќи од Кале, доаѓање до Бања и Костоо, па надолу кај Бучејца, поминувавме покрај нашата куќа и потоа се санкавме кај општината и одевме се до Збирало. Ова беше должина од 1 километар и повеќе и навистина беше прекрасно да се санкаме.

Најдобри и најбрзи санки и најдобро ги управуваа Бошко Јанушевски-Бамба, Борис Петрушевски-Капелан, мојот школки другар Душан Божиновски-Праник или М,зрак и др. Душан понекогаш ми ја позајмуваше санката и јас бев многу радосен и задоволен. Во 50-те години во Лешок многу наврнуваше снег и имаше од 1 до 1,5 метар и мораше снегот да се рине од крововите на куќите. Висината на снегот нас, децата не покриваше и ние не гледавме ништо освен снегот. Една година снегот го ринаа од ќерамидите Диме Лазаревски-Сољо и Ангелко Петковски-Станче и од куќата се симнуваа без скала, туку се симнуваа право на купот од снег.

Ние децата од Лешок живеевме на Шар Планина и бевме припремени и навикнати да играме во зимски услови. Инаку, Лешок има одлични падини-удолници за скијање и санкање и верувам и очекувам дека по некоја година ќе се изградат скијачки терени и во Лешок од Варвара кон местото Млака.

За лизгањето, санкањето, скијањето и за другите зимски спортови и игри во моето детство ги запишав во поднасловот: **Сеќаање за моето убоо детинство у Љешек**, во оваа книга, како и книгата: Спорт, витешки вештини, традиционални народни игри и забавни игри за деца, која планирам да ја објавам во 2010 година.

Во Гимназија професор по физичко ми беше Мирче Савовски од Тетово и ни всади голема љубов за спортот, но, посебно за зимските спортови. Мирче има напишано две книги за скијањето и за зимските спортови на Шар планина и Тетовско: 60 Години скијање во Тетово и Развој на скијањето во Вардарска Македонија од 1919 до 1957 (извор: ред. бр. 17 и 18).

Би сакал да потсетам дека Попова Шапка има извонредни скијачки терени и 30-на години се одржува традиционалниот Шарпланински куп, а еден од најзаслужните е Драган Спирски, првоборец, кој беше претседател на Скијачката федерација на Југославија. Јас со синот на Драган Спирски, кој се вика Михајло (Мики), бевме комшии, кога живеев во Центар и одевме заедно на скијање на Попова Шапка. Со Мери Попова, ќерката на Драган, заедно работевме во СОК на СРМ-Централа во Скопје, подоцна УЈП-на Македонијаи сонее одевме на скијање. Инаку, како студент купив скии од Елан, Словенија и скијачка опрема и сум бил на рекреативно скијање во скијачките центри, Маврово, Попова Шапка, Витоша, Пелистер, Крушево, Боровец, Татри во Полска (Закопане) и Татри во Чешка (Смоковец, Татранска ломница, Штрпско плесо) и др. Ги научив да скијаат од мали деца и мојот син Огнен Спирски и ќерката Искра Спирска и они покрај споменатите центри биле и во Банско, Лаго ди Гарда на Алпите во Италија и др.

Искуството и сознанијата кои ги видов во скијачките центри во другите држави, ме наведе на идеја да напишам текст во Нова Македонија, да се донесат прописи и во Македонија, со цел да се воспостави ред и безбедност во скијањето и во нашите скијачки центри.

(Нова Македонија, 1988. текст на Митко Спирски да се донесат прописи за скијање во Македонија)
(New Macedonia, 1988. text at Mitko Spiroski for skiing laws in Macedonia)

(Боровец, Бугарија, Митко Спирски на скијање, сопругата Славица, синот Огнен и ќерката Искра)
(Borovec, Bulgaria, Mitko Spiroski skiing with family, Slavica, Ognen and Iskra)

(Попова Шапка, 1996, Митко Спирски со фамилијата и со друштво на терените на Шара)
(Popova Sharpa, 1996, Mitko Spiroski with family)

Пливање (купење), Играње Шах и др.

Во летниот период кога бевме на летен ученички одмор, ние децата, покрај споменатите игри и забави, одевме да се капеме на Лешочката река.

Се капевме и пливавме во бунари. Бунар имаше на Гушаец, под Лешечкото кале кај Аљалоската воденица и овој бунар беше помал и поплиток, за помалите деца.

Вториот бунар беше кај Солишта до Карапанџоските ливаде и под Јастребовата карпа. Бунарот во Солишта беше многу поголем и подлабок и таму се капеа големите деца.

На Солишта имаа бунар и децата од Слатина и тие доагаа, ама поретко.

Кога одевме на плавање (купење) на река носевме и шах, карти или домино.

Јас, носев шах и многу сакав да играм со децата. Обично играв шах со повозрасните или со возрасните и најчесто победував.

На Лешочката река на Солишта шах играв и со учителот од Слатина Исни (Husni Abdulahi) кој предаваше во Осмолетката во Теарце и го победував, а на една партија се секавам до денеска, бидејќи жртвував шест јаки фигури, меѓу кои пион, два топа, кралица, лауфер и коњ и на крајот му дадов мат.

(Јастребова карпа кај Солишта на Лешочка Река)
(Hawklike stone on the Solishta to the Lesok,s river)

Од мојата генерација најповеќе шах играв со брат ми Мирко Спирски и со Мирко Богдановски-Парип, кои ми пружаа отпор, а го научив и добро играше и братучедот Борчо Спирски.

Од Лешок, најтешко поминував и повеќе пати ме победуваше Драго Богдановски-Цинцар, кој беше 15-на години постар од мене и кој играл за Шаховскиот клуб во Тетово, а играл и на првенствени натпревари.

Шах многу играв како студент во Студентскиот дом Кузман Јосифовски-Питу во Скопје 1968-72 година и кога бев во војска 1976 година во Риека.

Најголем шаховски успех постигнав 1976 година кога извлеков реми со прваците на Југославија во шах Рукавина и Нимет, кои играа симултанка со нас војниците во касарната Катарина во Риека, Хрватска.

Драго Богдановски, Лешок
Drago Bogdanovski, Lesok

Исни (Hysni Abdulahi), учител, Слатина
Hysni Abdulahi, teacher, Slatina

(Под врвот Плоча на Шар Планина, 1970, Митко Спирски и браќата Мирко и Зоран Богдановски)
(Under hill Ploca on the Shar Planina, 1970, Mitko Spiroski and brothers Mirko and Zoran Bogdanovski)

(Лешок, 1970, Митко Спирски, замислен пред шаховската табла)
(Lesok, 1970, Mitko Spiroski, musing before the chess table)

(Лешок, Кале, 2009, Слободан и Борчо Спирски, кај мојот плац на Кале)
(Lesok, Kale, 2009, Slobodan i Borco Spiroski, Kale)